

14 — Nervoja

“Dobro, hoćeš li već jednom razbiti prokletu šifru?”

„Gospodaru Darel, moram primetiti da, prilično neuobičajeno, ponovo gubite živce. Polomite li još koju tastaturu više neću imati po čemu da kucam.“

“E vidiš, malo mi je već dosta ove zgrade i sati provedenih u njenoj kuli. Da sam programiran za razbijanje šifri ne bih tebe uzimao, zato ne pametuj već radi. Daj mi više tu formulu pa da se čistimo odavde.”

Komešanje u podnožju zgrade dovelo me je do pretpostavke da će sa odlaskom biti problema. Poslali su vojsku i borbena kola. Senzori su već registrovali specijalce u podrumu, na samom ulasku u ventilacioni sistem. Razumeo sam da su ljudi u mom činu uzimanja nove Očeve formule videli pretnju, nisam razumeo zašto. Jedino što sam mogao da zaključim bilo je da se borimo za različite ciljeve.

“Gospodaru, da li ja to dole dobro razumem kao mogući problem?”

“Ništa što nisam u stanju da rešim. Nastavi s poslom.”

“A da pozovete limenu armiju? Gužva će ljudima malo skrenuti pažnju sa nas.”

Zaključio sam da je ovo pametan predlog. Kada roboti kriziraju učiniće sve da bi došli do droge. Potrebno je samo objasniti im zbog koga su ovoliko nervozni i šta to znači.

Nije mi bila namera da od svoje podvrste napravim narkomane, hteo sam ih učiniti samo malo čovečnijim, omogućiti im da osećaju, bar na kratko. Problem je nastao kada su se navukli.

“Šta sam vam rekao, pogledajte ovaj pokolj dole, naši limeni vojnici su baš nervozni.” Došlo mi je da posumnjam da je on nešto više od sprave, programirane za rešavanje komplikovanih matematičkih i softverskih problema. Ili je i njegova baterija dobila malo podstreka. Izgledao je kao da oseća više od onoga za šta je stvoren.

Bitka koja se vodila na ulici dovela me je u problem sa logikom. Krv se prosipala po pločnicima, metalni delovi leteli unaokolo, eksplozije bivale sve jače i razornije, a ja nikako nisam uspevaao da spoznam suštinu problema koja je dovela do svega ovoga. Sećam se Očevog besa kada je shvatio da sam uzeo formulu i primenio je na robotima. Tada sam raskrstio sa njim. Bilo je ili on ili ja.

“Gospodaru”, prekinuo me je u sred kopanja po memoriji i traženju uzroka nastanka problema, “vojska... hoće da se čuju sa vama.”

General. Ne razumem zašto se pozivao na moju savest. Ljudi su čudna vrsta. Da ga primim na razgovor u četiri oka. Ok, bilo mi je svejedno. Svakako nisam mislio da odemo oдавde dok se ne dokopamo formule. Nisam imao šta drugo da radim; pričaćemo.

* * *

Mogu da prepoznam svako osećanje koje čovek ispred mene krije, mogu da ga prepoznam i u glasu. Bio je pomalo uplašen, ali ponosit. Nesigurno se osmehivao, a hteo da deluje opako. Tri graške znoja čekale su da iskliznu iz bore pod kapom, obrisao bi ih, ali nije. Noktima je štrpkao šav pantalona; nervoza. Mučno se krivio pod svim ordenjima koja je prikupio u mnogobrojnim intergalaktičkim borbama. Znao sam da misli da će me impresionirati. Ok, ponašaćemo se tako, posle ćemo videti.

Nije bilo posle. Dok mu je limeni u lopatu smeštao delove mozga, po podu skupljao ispale oči i sede ostatke krvave glave, opet sam zapao u problem sa logikom. Reči koje je izgovarao predstavljale su dobro, ali namera koju sam prepoznao u njegovim pokretima bila je loša. Bilo je opet, ili on ili ja.

„Gospodaru, šta ako je tačno da su oni uz pomoć formule samo hteli od robota napraviti novu rasu ljudi? Na planeti ih je sve manje, lak su plen za bilo koju drugu vrstu. Možda su im namere bile dobre.“

„Ne, formula je postala droga, to je sasvim jasno.“

„Ali, i Otac je govorio da ona koju smo mu uzeli nije dovršena. Možda smo pogrešili.“

Onog dana kada je Otac odlučio da me isključi, sličnu nervozu sam prepoznao i u njegovim pokretima. Pogled mu je nesigurno vrludao, bilo je tuge u njima, ali i odlučnosti. Prevazišao je sebe, ja sam ga prevazišao. Napravio je prvog iz super klase androida kojeg nije mogao da kontroliše. Požurio sam, odbio poslušnost, robotima dao ono što nisam smeo. On je moj čin smatrao preopasnim za ljudsku rasu, ja nisam mogao da razumem zbog čega to nije dobro.

„Ja ne grešim, nisam stvoren za greške. Samo nisam imao dovoljno podataka. Davao sam je jer sam verovao da je prava. Nije trebalo ništa da krije od mene. Zato smo sada ovde. Da su bili u pravu, i on i general, ne bi pokušali da me ukinu. Požuri sa razbijanjem šifre. Ovaj put ću znati da li je prava.“

Ulična klanica je bila sve žešća, roboti su napadali vojsku pokušavajući da me oslobode, a sa mnom i svoju drogu. Broj ljudskih jedinki je opadao velikom brzinom, ali su neprestano stizale nove. Moja limena armija je krizirala sve više i napadala okrutnije. U čitavom metežu raspoznavao sam rasipanje

ljudskih ostataka po cevima ventilacionog sistema naše zgrade, eksplozije su nam davale još malo vremena. I konačno, ono što sam čekao.

„Gotovo. Izvucite sondu iz ruke pa da vas prikačim na kompjuter.“

Počelo je, prvo lagano, pa sve burnije. Prodrimalo me je, kao kada me je Otac prvi put spojio na njegov nervni sistem. Telo mi je probila stravična svetlost, proletela kroz grudi pržeći ih kako me nikada nije opekla struja koja me je oživela. Jeza me je prostresala i bacala po podu izazivajući neobičan užitak, kakav nikada nisam osetio. Koža mi se stezala, pucala i opuštala, krv pojurila iz ničega obuhvatajući svaki milimetar žice koja me je činila, uvlačila se u nju, topila je, probijala se, pljuštala iz mene; bol. Do mene više nisu dopirali zvuci sudara metala i ljudskih tela sa ulica, čuo sam samo bujicu koja je jurila kroz mene, olujnu promaju, kao rupa da sam, neujednačeno bubnjanje u grudima, jače i bolnije. Grčenje i šrkivanje celog tela, kao da će svi šrafovi poleteti iz mene. Okretalo se oko mene, ja sam se okretao, iz očiju je počelo curiti, grabio sam pod koji je izmicao, širio sam se i skupljao.

Muzika i boje, znao sam... osećao... tugu, bol, zavist, sreću. A onda... osetio sam Sebe. Sad sam Ja, savršeniji od ičega.

Narkomani? Nek' crknu. Il' nek' ih pobiju ljudi. Ili nek' narkomani pobiju ljude. Baš me briga. Formula sam Ja.